

El llegat de Sòcrates

TEATRE. Després de ser estrenada al Festival de Màrida i fer estada a Barcelona, "**Sòcrates, juicio y muerte de un ciudadano ejemplar**" va arribar aquest cap de setmana al Teatre Kursaal de Manresa. **Mario Gas** i **Alberto Iglesias** recreen una de les històries més famoses al llarg de la història: el judici del Sòcrates a partir dels escrits dels seus deixebles, puix que Sòcrates mai va escriure ni una paraula.

À
À À À

Atenes. Any 339 aC. Sòcrates, famós filòsof grec i veterà de guerra, ha de comparèixer davant d'un tribunal quan ja té 70 anys. Darrere, una vida plena de proeses dialèctiques -recollides per Plató, Laerci, entre altres deixebles- que van donar a conèixer el seu nom per les places de l'antiga Atenes. Els seus enormes dots oratoris i el seu propi codi ètic li van proporcionar tant amics com enemics. Per exemple, Aristòfanes va descriure Sòcrates com un personatge ridícul i més lleig del què era a més de ser un malgirbat intel·lectual; res el va ajudar d'evitar el seu destí final. O Anyet, l'instigador de la denúncia l'acusa d'orgullós i imbatible ancià, a més de no reconèixer als déus, d'introduir noves formes d'entendre la religió i de corrompre la joventut. Les tres acusacions d'Anyet van ser rebatudes per Sòcrates el dia del judici davant del poble atenès, qui va poder contemplar com va exercir la seva defensa utilitzant els seus afilats i incontestables arguments. La ignorància, la política i l'enveja van ser les autèntiques causes de la seva mort. Sòcrates en el seu moment -i a l'obra, Josep Maria Pou- digueren: "Si em condemneu a mort, sent tal com dic que sóc, no em faré més mal a mi que a vosaltres mateixos", recollit per Plató en el seu llibre *Apologia de Sòcrates*.

Manresa. 2016. Josep Maria Pou torna a Manresa per posar-se a la pell del filòsof grec Sòcrates. "Avui parlem de Sócrates", repetien els actors de l'escenari mentre perfilen la personalitat del primer filòsof que va parlar de la moral i el primer que va ser condemnat per una democràcia en la qual creia, però en la que també trobava errors que denunciava; conseqüentment, el savi va morir a mans de la justícia.

"Em diuen Sòcrates. M'agrada parlar, raonar, especular, descobrir..." Es presenta així el filòsof davant del públic, davant l'assemblea d'atenesos que, finalment, l'acabaran condemnant a beure cicuta. A nosaltres, els atenesos asseguts a les butaques del teatre, Pou s'hi dirigeix en tot moment, sense por de mirar als ulls i amb la força que exigeix la representació.

Durant una hora i mitja, el savi reflexiona el dilema de si és just o no que mori, si ha de tractar d'evitar la condemna o acatar-la, conscient que és tant arrogant i superb com just i honest. Però aviat troba consol perquè sap que sempre, en totes les èpoques, hi haurà algú disposat a plantar-li cara a la mentida per compartir la seva recerca de la veritat. "Sigueu feliços. Tracteu bé a les vostres famílies, tracteu bé als vostres amics ..." I tornem a viure el final de Sòcrates, a sentir com avança el verí pel seu cos en una meravellosa escena a mig camí entre la narració i la interpretació d'un actor superb. Un text intel·ligent, dens, però amb grans escenes i fragments.

Tots els actors realitzen un notable treball durant la funció, però cal destacar **Alberto Iglesias**, com a Anyet o **Carles Canut** com a Critó en la seva última trobada amb Sòcrates. I, per descomptat,

Amparo Pamplona i Josep Maria Pou realitzen amb naturalitat una superba interpretació.